

บทเรียน CCP

12 อัศจรรย์ของพระเยซูเจ้า

โดย ศูนย์คริสตศาสนธรรมสังฆมณฑลราชบุรี

บทเรียนที่ 2
พระเยซูเจ้าทรงรักษาแม่ยายของเปโตร
(ลก. 4:38-39)

เพื่อให้ผู้เรียน

1. รู้และจดจำอัศจรรย์ พระเยซูเจ้าทรงรักษาแม่ยายของเปโตร
2. ตระหนักถึงคุณค่าของการได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น
3. ช่วยเหลือผู้อื่นเช่นเดียวกับที่เราเคยได้รับมา

ส่งต่อความดี (Pay it forward)

ดำเนินการ

1. ผู้สอนจัดบรรยากาศสนามเด็กเล่น อาจพาผู้เรียนไปเรียนยังสถานที่จริงหรือสนามหญ้าหรือปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม
2. เลือกผู้เรียน 3 คนมาแสดงตามบทบาทสมมติ (ภูมิ/พี่เก้า/น้องเล็ก)
3. กำหนดให้มี 2 ฉาก อดีตและปัจจุบัน และดำเนินเรื่องตามบทสนทนา โดยผู้สอนเป็นผู้บรรยาย

ฉากที่ 1 เหตุการณ์ในอดีต

ตัวละคร ภูมิและพี่เก้า **อุปกรณ์** พลาสเตอร์ปิดแผล

ผู้บรรยาย ณ สนามเด็กเล่นแห่งหนึ่ง เด็กชายขี้แยและอ่อนแอชื่อ ภูมิ กำลังนั่งร้องไห้เพราะหกล้ม เข่าแตก สักพักพี่เก้าก็เดินเข้ามา

พี่เก้า: อ้าว เป็นอะไรไปเรา เจ็บมากไหม ไหนพี่ขอดูแผลหน่อย

ภูมิ: *(พูดไปก็ร้องไห้เบา ๆ ไปด้วย)* ผม...ผมเดินสะดุดครับพี่ เจ็บแผลและอายเพื่อนด้วยครับ ฮือ ฮือ

พี่เก้า: *(ยิ้มแล้วพูด)* ไม่ต้องอายหรอก ใคร ๆ ก็หกล้มกันได้ พี่ยังเคยล้มต่อหน้าสาว ๆ เลยนะ *(หัวเราะเบา ๆ)* อะนี่ *(ยื่นพลาสเตอร์ลายการ์ตูนให้)* พี่ให้ พลาสเตอร์สุดเท่ ลายยอดฮิตเลยนะ ปิดไว้ แล้วพรุ่งนี้จะหายเป็นปลิดทิ้ง เชื่อพี่... มา พี่ปิดให้นะ *(ทำท่าปิดพลาสเตอร์ที่แผล)*

ภูมิ: *(หยุดร้องไห้)* ขอบคุณครับพี่ ทำไมพี่ต้องช่วยผมด้วยล่ะครับ

พี่เก้า: เพราะพี่เคยได้รับความช่วยเหลือมาก่อน พี่เลยอยากช่วยเหลือ และส่งต่อความรู้สึกดี ๆ นี้ให้คนอื่น ถ้าพี่มีโอกาส

ฉากที่ 2 เหตุการณ์ 1 ปีต่อมา **ตัวละคร** ภูมิและน้องเล็ก **อุปกรณ์** รองเท้าที่มีเชือกผูก

ผู้บรรยาย ณ สนามเด็กเล่นแห่งเดิม ภูมิซึ่งตอนนี้เติบโตและดูเข้มแข็งขึ้น เห็นเด็กคนหนึ่งชื่อ น้องเล็ก กำลังร้องไห้เพราะผูกเชือกร้องเท้าไม่ได้จึงเดินเข้ามาหา

น้องเล็ก: ฮือ ฮือ ทำไมหนูผูกเชือกรองเท้าไม่ได้ ฮือ ฮือ *(ทำท่าผูกเชือกและร้องไห้เบา ๆ ไปด้วย)*

ภูมิ: *(เดินเข้าไปหาและถามด้วยความอ่อนโยน)* ร้องไห้ทำไม เป็นอะไรไป ผูกเชือกรองเท้าไม่ได้เหรอ มา เดี๋ยวพี่ช่วยนะ *(ก้มลงผูกเชือกร้องเท้าให้น้อง)* นี่ไง เสร็จแล้ว ไม่ต้องร้องแล้วนะ

น้องเล็ก: *(เช็ดน้ำตาแล้วยิ้ม)* ขอบคุณค่ะพี่... พี่ใจดีจังเลย

ภูมิ: *(ยิ้มกว้างเหมือนที่พี่เก้าเคยยิ้ม)* รู้ไหมเมื่อก่อนพี่ก็เคยได้รับความช่วยเหลือแบบนี้มาเหมือนกัน พี่เลยสัญญากับตัวเองว่า ถ้าพี่โตขึ้น พี่จะคอยช่วยเหลือคนอื่นให้ได้แบบพี่ชายคนนั้น... แล้วถ้าน้องมีโอกาส อย่าลืมที่จะช่วยเหลือคนอื่นเหมือนที่พี่ช่วยน้องนะ ตกลงไหม

น้องเล็ก: อืม *(ลุกขึ้นยืนหันหน้าเข้าหาพี่ภูมิ)* ได้เลยค่ะพี่ ถ้าหนูสามารถช่วยเหลือใครได้ หนูจะทำอย่างเต็มที่และจะทำให้ดีที่สุด ขอบคุณอีกครั้งนะคะ *(ยกมือไหว้ ยิ้มให้กันแล้วก็เดินแยกจากกัน)*

วิเคราะห์ ผู้สอนสนทนากับผู้เรียน

1. ในบทบาทสมมติที่ดูกันไปทั้ง 2 ฉาก ตัวละครคือใครบ้าง (ฉากที่ 1 ภูมิและพี่เก้า ฉากที่ 2 ภูมิและน้องเล็ก)
2. ในฉากแรก เกิดเหตุการณ์อะไรบ้าง ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร (ให้ผู้เรียนช่วยกันตอบ)
3. ในฉากที่สอง เกิดหตุการณ์อะไรบ้าง ใครทำอะไร ที่ไหน อย่างไร (ให้ผู้เรียนช่วยกันตอบ)
4. ระหว่างฉากที่ 1 และฉากที่ 2 มีสิ่งใดที่เหมือนหรือแตกต่างกัน (เหมือนกัน–มีคนใจดีมาช่วยเหลือ เมื่อเห็นใครคนใดคนหนึ่งอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่อาจช่วยเหลือตัวเองได้-อ่อนแอ-หมดกำลังใจ เพราะคนที่ช่วยเหลือเคยได้รับความช่วยเหลือมาก่อน จึงอยากส่งต่อความช่วยเหลือและความรู้สึกดี ๆ นั้นต่อไป ที่ต่างกันคือในฉากที่ 2 ภูมิแนะนำน้องเล็ก ให้ช่วยเหลือคนอื่นต่อไปด้วย)
5. ผู้เรียนคิดว่า ผู้คนในยุคสมัยนี้จะทำตามในบทบาทสมมติที่เราได้ดูไปหรือไม่ เช่น เมื่อได้รับความช่วยเหลือมาก็ให้ความช่วยเหลือคนอื่นต่อ เพราะอะไร (ให้ผู้เรียนแบ่งปัน)
6. ใครเคยอยู่ในสถานการณ์แบบนี้บ้าง ทั้งเป็นคนที่เคยได้รับความช่วยเหลือ หรือเป็นผู้ที่ให้ความช่วยเหลือผู้อื่น จดจำเรื่องราวได้หรือไม่ และรู้สึกอย่างไร (ให้ผู้เรียนแบ่งปัน)
7. จากบทบาทสมมติที่ได้ดูไป ให้บทสอนกับเราในเรื่องใดบ้าง (ให้ผู้เรียนแบ่งปัน)

สรุป ความใจดีเปรียบเสมือนเมล็ดพันธุ์ที่เมื่อถูกหว่านลงในใจใครแล้ว ย่อมเติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ที่แผ่กิ่งก้านแห่งการแบ่งปันต่อไป ดังเช่นเรื่องราวของภูมิที่เริ่มต้นจากเด็กชายผู้เปราะบาง แต่กลับเข้มแข็งขึ้นด้วยน้ำใจของรุ่นพี่ที่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือในวันที่เขาล้มลง ไม่เพียงแต่ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดทางกาย แต่ยังเป็นการมอบพลังใจที่ทำให้ผู้รับรู้สึกว่าตนเองไม่ได้อยู่โดดเดี่ยว เมื่อภูมิซึมซับความรู้สึกอบอุ่นนั้น จึงเปลี่ยนจาก “คนขี้แย” กลายเป็น “ฮีโร่” ในสายตาของรุ่นน้องด้วยการยื่นมือเข้าช่วยเรื่องเล็ก ๆ อย่างการผูกเชือกรองเท้า การกระทำนี้ยืนยันว่าความดีไม่ใช่เรื่องไกลตัว และไม่จำเป็นต้องรอให้พร้อมก่อนถึงจะเริ่มทำได้ เพราะการส่งต่อความรู้สึกดีๆ (Pay it Forward) คือวงจรที่ไม่มีวันสิ้นสุดซึ่งสามารถเปลี่ยนโลกทั้งใบให้ดีขึ้นได้ด้วยมือของเราเอง หากเราทุกคนรู้จักเป็นผู้รับที่มีความกตัญญูและเป็นผู้ให้ที่มีเมตตา สังคมจะเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความเอื้ออาทรต่อกันสืบไป

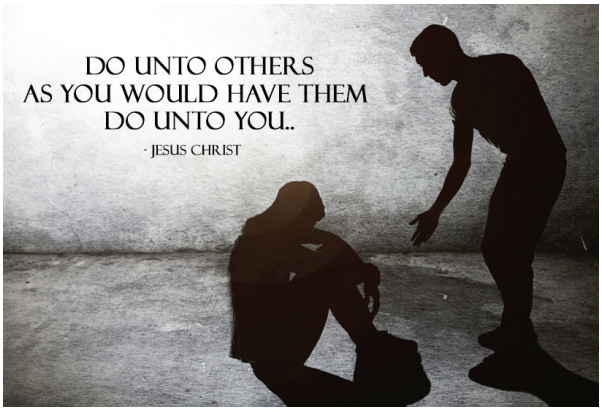

1. ท่ามกลางกระแสความเจริญทางเทคโนโลยี สังคมไทยในปัจจุบันกำลังเผชิญกับสภาวะ “ความใจจืดใจดำ” ที่แผ่ขยายวงกว้างอย่างเงียบเชียบ เมล็ดพันธุ์แห่งน้ำใจที่เคยเป็นจุดเด่นของสยามเมืองยิ้ม กลับถูกบดบังด้วยความเร่งรีบและการแข่งขันเพื่อเอาตัวรอด เรามักเห็นภาพความเฉยเมยในที่สาธารณะ เช่น การแย่งที่นั่งบนรถไฟฟ้าโดยไม่สนใจเด็กหรือคนชรา การก้มหน้าอยู่กับหน้าจอสมาร์ทโฟน จนมองข้ามคนที่กำลังต้องการความช่วยเหลือตรงหน้า แม้แต่เรื่องง่าย ๆ อย่างการพยุงคนล้ม การช่วยถือของหนัก ก็กลายเป็นภาพที่หาดูได้ยากขึ้นทุกที ความระแวงแคลงใจ และกลัว “ความยุ่งยาก” กลายเป็นกำแพงที่ปิดกั้นโอกาสในการเป็นผู้ให้ หลายคนเลือกจะเดินผ่านความลำบากของผู้อื่นเพียงเพราะไม่อยากเสียเวลาส่วนตัวหรือกลัวถูกหลอกลวง จนลืมไปว่าน้ำใจเพียงเล็กน้อยอาจเปลี่ยนชีวิตใครบางคนได้ ในโลกออนไลน์ เรากลับพบการซ้ำเติมแทนการปลอบโยน การใช้ถ้อยคำที่รุนแรงบั่นทอนกำลังใจกัน กลายเป็นเรื่องปกติที่พบเห็นได้ทุกวัน

สภาวะเช่นนี้ทำให้ความรู้สึกอบอุ่นในฐานะเพื่อนมนุษย์เริ่มเจือจางลง คนในสังคมเริ่มรู้สึกโดดเดี่ยวและเปราะบางมากขึ้นเพราะขาดที่พึ่งทางใจจากคนรอบข้าง หากเรายังคงปล่อยให้ความเฉยเมย เป็นวัฒนธรรมหลัก ต้นไม้แห่งการแบ่งปันย่อมแห้งตายไปในที่สุด ถึงเวลาแล้วที่สังคมไทยต้องทบทวน และรดน้ำให้กับเมล็ดพันธุ์แห่งความเมตตาอีกครั้ง เพื่อไม่ให้ "ฮีโร่" แบบภูมิเป็นเพียงเรื่องราวในบทละคร แต่เป็นผู้คนที่มีตัวตนจริงอยู่ในชีวิตประจำวันของเราทุกคน

2. คำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกเน้นย้ำว่า มนุษย์ถูกสร้างมาเพื่ออยู่ร่วมกันในสังคม และความใจดีไม่ใช่เรื่องบังเอิญแต่เป็นหน้าที่คริสตชน ในข้อ 1829 ระบุว่า “ความรักเรียกร้องให้ทำดีต่อทุกคน ตักเตือนกันฉันพี่น้องเอื้อเฟื้อต่อกันช่วยเหลือเกื้อกูลกัน” ซึ่งสอดคล้องกับเรื่องของภูมิในการส่งต่อความดีอย่างชัดเจน นอกจากนี้ในข้อ 1937 ยังสอนว่า ความแตกต่างของบุคคล เช่นความแข็งแรง หรือความอ่อนแอ เป็นโอกาสให้เราได้ฝึกฝนความใจดี เพื่อให้ผู้ที่มี “พรสวรรค์” ได้รู้จักแบ่งปันพรเหล่านั้นแก่ “ผู้ที่มีความต้องการ” สร้างวงจรแห่งความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด พระศาสนจักรยังย้ำในข้อ 1889 ว่า ถ้าปราศจากความรักซึ่งเป็นกฎสำคัญที่สุดในสังคมก็จะกลายเป็นเพียงการอยู่รอดของผู้อื่นที่ไร้วิญญาณ ดังนั้นการทำดีต่อกันจึงเป็น “ความยุติธรรม” รูปแบบหนึ่งที่เราพึงมีต่อเพื่อนพี่น้อง และในข้อ 1939 ยืนยันกับเราว่า การส่งต่อความดีให้แก่ผู้อื่นเป็นการปฏิบัติตามกฎทอง (The Golden Rule) ซึ่งสอดคล้องกับพระคัมภีร์ที่ว่า **“ท่านอยากให้เขาทำกับท่านอย่างไร ก็จงทำกับเขาอย่างนั้นเถิด”** (มธ. 7:12) เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าผ่านการรักเพื่อนมนุษย์อย่างเป็นรูปธรรมนั่นเอง (CCC 1789)

3. เรื่องราวของพระเยซูเจ้าทรงรักษาแม่ยายของเปโตรที่ป่วยเป็นไข้ เป็นเรื่องราวที่โดดเด่นปรากฏอยู่ในพระวรสารสหทรรศน์ทั้ง 3 เล่ม (ดู มธ. 8:14-15, ลก. 4:38-39, มก. 1:29-31) แม้จะมีความแตกต่างกันบ้างเล็กน้อยตามเนื้อหาที่บันทึก แต่หลัก ๆ เราได้เห็นภาพของพระเยซูเจ้าที่เสด็จไปยังเมืองคาเปอรนาอุมในแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนประชาชน คำสั่งสอนของพระองค์ทำให้ผู้ฟังประทับใจอย่างมาก และทันทีที่ออกจากศาลาธรรม พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของเปโตร แม่ยายของเขากำลังป่วยเป็นไข้หนัก คนอยู่ที่นั่นอ้อนวอนพระองค์ให้ทรงช่วยนาง พระองค์จึงก้มลงเหนือนางและทรงสั่งไข้ให้ออกไป นางก็หายไข้ ลุกขึ้นมารับใช้ทุกคนทันที (ดู ลก. 4:38-39) **การลุกขึ้น "รับใช้ทุกคนทันที"** เป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูรู้คุณต่อพระเยซูเจ้า ผู้ทรงรักษานางให้หาย และส่งต่อความชื่นชมยินดีที่ได้รับการรักษาให้มีสุขภาพดีกลับคืนมาด้วยการรับใช้ทุกคน "ทันที" ด้วยความกระตือรือร้น

4. แบบอย่างของแม่ยายเปโตร สอนให้เราเห็นว่า **"พระพร"** ที่ได้รับมานั้นมีไว้เพื่อ **"ส่งต่อ"** อย่างแท้จริง เมื่อนางได้รับพระเมตตาและรับการรักษาจากพระหัตถ์ของพระเยซูเจ้าจนหายจากไข้หนัก นางไม่ได้นิ่งเฉยหรือเพียงแค่พักผ่อนเพื่อตัวเอง แต่ลุกขึ้น **"รับใช้ทุกคนทันที"** ด้วยความกตัญญูและกระตือรือร้น จึงชวนให้ตระหนักว่า เมื่อเราได้รับความช่วยเหลือจากพ่อแม่ คุณครู เพื่อน ๆ หรือคนรอบข้าง เราควรเปลี่ยนความซาบซึ้งใจนั้นให้กลายเป็นการลงมือทำความดีเพื่อส่วนรวมโดยไม่รีรอ การรับใช้ "ทุกคน" โดยไม่เลือกปฏิบัติ สะท้อนถึงจิตตารมณ์คริสตชนที่ยิ่งใหญ่ คือการทำให้ความรักของพระเจ้าจับต้องได้ ผ่านการปรนนิบัติผู้อื่นด้วยความถ่อมตน หากเด็ก ๆ ทุกคนรู้จักกตัญญูและลุกขึ้นมาส่งต่อความดีให้กันทันทีเหมือนแม่ยายของเปโตร สังคมที่บ้านและที่โรงเรียนย่อมเต็มไปด้วยสันติสุขและการแบ่งปันที่งดงาม

ก. ข้อควรจำ

1. มนุษย์ถูกสร้างมาเพื่ออยู่ร่วมกันในสังคม และความใจดีไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นหน้าที่คริสตชน

2. ความแตกต่างของบุคคล เช่น ความแข็งแรงหรือความอ่อนแอ เป็นโอกาสให้เราได้ฝึกฝนความใจดี เพื่อให้ผู้ที่มี "พรสวรรค์" ได้รู้จักแบ่งปันพรเหล่านั้นแก่ "ผู้ที่มีความต้องการ" สร้างวงจรแห่งความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด

3. พระเยซูเจ้าทรงรักษาแม่ยายของเปโตรที่ป่วยเป็นไข้ ด้วยการก้มลงเหนือนางและทรงสั่งไข้ให้ออกไป นางก็หายไข้ ลุกขึ้นมารับใช้ทุกคนทันที

4. การลุกขึ้น "รับใช้ทุกคนทันที" เป็นการแสดงออกถึงความกตัญญูรู้คุณต่อพระเยซูเจ้าผู้ทรงรักษานางให้หาย และส่งต่อความชื่นชมยินดีที่ได้รับการรักษามีสุขภาพดีกลับคืนมา ด้วยการรับใช้ทุกคนด้วยความกระตือรือร้น

5. เราทุกคนมี “พระพร” ที่ได้รับมา ซึ่งพระพรนั้นมีไว้เพื่อ “ส่งต่อ” ด้วยการรับใช้ผู้อื่นตามความสามารถและตามสถานภาพของเรา

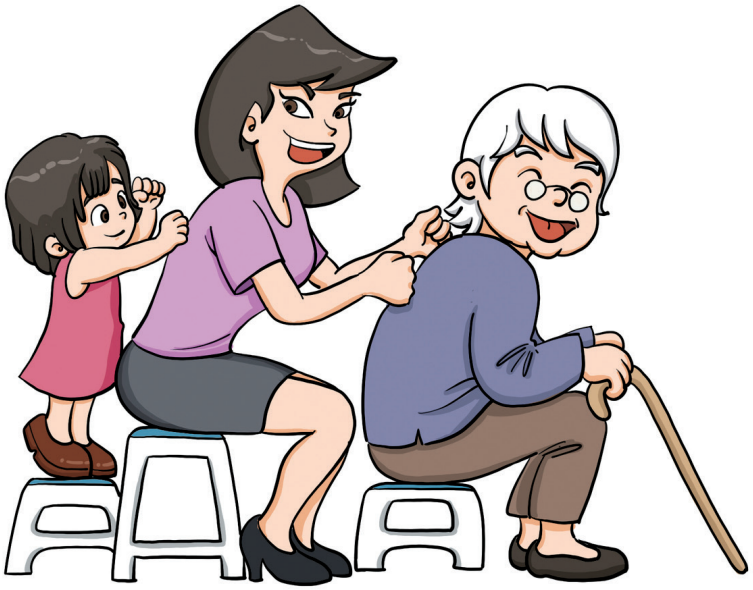
6. เมื่อเราได้รับความช่วยเหลือจากพ่อแม่ คุณครู เพื่อน ๆ หรือคนรอบข้าง เราควรเปลี่ยนความซาบซึ้งใจนั้นให้กลายเป็นการลงมือทำความดีเพื่อส่วนรวมโดยไม่รีรอและไม่เลือกปฏิบัติ

ข. กิจกรรม **ไตร่ตรองประสบการณ์ของผู้เรียน**

อุปกรณ์ ใบงาน **“อุ่นใจเมื่อได้รับ สุขใจเมื่อส่งต่อ”** หน้า 19-20 ตามจำนวนผู้เรียน

ดำเนินงาน ให้ผู้เรียนเขียนบุคคลและการกระทำตามที่ระบุในใบงานส่วนที่ 1“ใคร” คือผู้ที่เคยช่วยเหลือฉัน มีเมตตาต่อฉัน และส่วนที่ 2 “ใคร” คือคนที่ฉันเคยช่วยเหลือ

ค. การบ้าน ให้ผู้เรียนกลับไปเขียนบุคคลและการกระทำตามที่ระบุในใบงานส่วนที่ 3 ฉันจะส่งต่อความดีให้ผู้อื่น ให้ผู้เรียนเขียนข้อตั้งใจ แล้วกลับมาแบ่งปันประสบการณ์และความประทับใจให้เพื่อน ๆ ในห้องฟัง

ใบงาน อุ่นใจเมื่อได้รับ สุขใจเมื่อส่งต่อ

ชื่อ-นามสกุล: ..... **ชั้น** ..... **เลขที่**.....

“พระองค์จึงก้มลงเหนือนางและทรงสั่งไข้ให้ออกไป นางก็หายไข้ ลุกขึ้นมารับใช้ทุกคนทันที” (ลก. 4:39)

ส่วนที่ 1: “ใคร” คือผู้ที่เคยช่วยเหลือฉัน มีเมตตาต่อฉัน

สถานที่	“ใคร” ที่เคยช่วยเหลือฉัน	สิ่งที่เขาทำเพื่อฉัน
		
		
		
		

ส่วนที่ 2: “ใคร” คือคนที่ฉันเคยช่วยเหลือ

สถานที่	“ใคร” ที่ฉันเคยช่วยเหลือ	สิ่งที่ฉันได้ทำเพื่อเขา
		
		
		
		

ส่วนที่ 3: **ฉันจะส่งต่อความดีให้ผู้อื่น** (ให้ผู้เรียนเขียนข้อตั้งใจ)

สถานที่	“ใคร” ที่ฉันจะส่งต่อความดี	สิ่งที่ฉันจะทำเพื่อเขา
		
		
		
		

สารคำสอน

สารคำสอน ปีที่ 32 ฉบับที่ 185 ปีการศึกษา 2569/2026

www.kamsondeedee.com

www.facebook.com/kamsonratchaburi

www.youtube.com/@kamsondeedee